

NEDOKONČENÁ VESELOHRA

(Etienne Rey a Alfred Savoir: Co ženy chtějí. Veselohra o třech dějstvích. Přeložil Jaroslav Frank. Režie a scéna: Jan Bor)

Veselohra bývala považována za drama z nejtěžších. Na rozdíl od těch přísných časů veselohra „moderní“ nejenže se stala snadnou, ale je i nesmyslná, dramatem pak není vůbec. Co ženy chtějí obrábí jedinou situaci: Žvanil si namlouvá vdovu, ale nechce se s ní oženit. Je jakýmsi mezinárodním obchodníkem (jeho zaměstnání vyžaduje „více odvahy než trpělivosti“), zradil několik milenek, je zjizven jejich ranami, lže, horuje, couvá, a tyto vlastnosti jsou dosti dobré, aby ho ženy ve veselohře milovaly. Šviháci jeho druhu tvoří veseloherní species, jsou obry pubert a klimaktérii; obecně ovšem platí za ničemníky. Ostatní figurky hry znáte rovněž: staromladé ženské záhadných povah a prostředků, sluha - detektiv, panská, starý pán, jenž bývá knězem, profesorem, vzdáleným příbuzným a tentokráte je starostou. Dále se vyskytují: Jeden nebo dva nahlouplí a přebyteční nápadníci, koketa tchýně, avšak na tchýni bylo tentokráte zapomenuto. Humoru a vtípu je ve hře málo, zato banality („Půjďme do banky!“ „Kdy budeme mítí svatbu?“) opakují se tak dlouho, až se lidé smějí. Přesto je nutno uznat, že sled obměn situace (tak chudácké!) i bez umění i bez originality diváky bavil, neboť Co ženy chtějí je sestaveno obratně.

O úspěch zasloužili se režisér i herci. Při vši vdovině neurčitosti paní Švandová našla dosti hereckých prostředků, aby ji zvýraznila a učinila poměrně srozumitelnou. R. Kadlec svého Maxima rovněž zachránil. Pánové Marek a Rajský charakterizovali své postavy ostře a bez zkreslení, jež se vnucovalo. Režie kryla mnohý nevkus autorů.

Po druhém jednání paní Švandová náhle ochuravěla a nebylo možno hru dohráti.